

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: JUDr. Mgr. J. G., narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Lidické náměstí 9, 401 79 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPU-129822-6/ČJ-2022-0400KR-PK,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá** v části, ve které se žalobce domáhal toho, aby soud výrokem rozsudku stanovil, že je žalovaný povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení z náhrady jednorázového odškodnění v částce 283 008 Kč od data 5. 7. 2012, nebo od data, o kterém rozhodne soud v tomto řízení, až do výplaty jednorázového odškodnění ve výši 283 008 Kč (vyplaceno na účet žalobce dne 17. 10. 2022), resp. do zaplacení; že je žalovaný povinen uhradit žalobci částku za jednorázové odškodnění odpovídající roku 2022 ve výši 470 041 Kč a zákonný úrok z prodlení do doby úhrady na účet žalobce, resp. ode dne 30. 6. 2022 do zaplacení; a že je žalovaný povinen uhradit žalobci částku za jednorázové odškodnění ve výši odpovídající valorizované částce roku vydání nového rozhodnutí a zákonný úrok do doby úhrady na účet žalobce po zrušení napadeného rozhodnutí soudem.
- II. Žaloba **se** ve zbylé části **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPU-129822-6/ČJ-2022-0400KR-PK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 6. 2022, č. j. KRPU-26995-43/ČJ-2017-0400KR-AP, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce ze dne 7. 3. 2013 o vydání rozhodnutí o jednorázovém odškodnění tak, že dle výroku I. rozhodnutí má žalobce nárok na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), dle výroku II. rozhodnutí se žalobci poskytne jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 2 zákona o služebním poměru ve výši 283 008 Kč, a dle výroku III. rozhodnutí žalobci nebyly přiznány úroky z prodlení z jednorázového odškodnění z částky 283 008 Kč. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí, a to konkrétně v rozsahu jeho výroků II. a III., jakož i uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci. Dále se žalobce domáhal toho, aby soud výrokem rozsudku stanovil, že *„Žalovaný je povinen uhradit žalobci zákonný úrok z prodlení z náhrady jednorázového odškodnění od data 5. 7. 2012, nebo od data, o kterém rozhodne soud v tomto řízení, až do výplaty jednorázového odškodnění ve výši 283 008 Kč, které bylo vyplaceno na účet žalobce dne 17. 10. 2022“, „Žalovaný je povinen uhradit žalobci částku za jednorázové odškodnění odpovídající roku 2022 ve výši 470 041 Kč a zákonný úrok prodlení do doby úhrady na účet žalobce“, a „Žalovaný je povinen uhradit žalobci částku za jednorázové odškodnění ve výši odpovídající valorizované částce roku vydání nového rozhodnutí a zákonný úrok do doby úhrady na účet žalobce po soudem zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného“.*

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve obsáhle popsal dosavadní průběh projednávané věci. Uvedl přitom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil, že nárok žalobce na jednorázové odškodnění ve smyslu § 105 zákona o služebním poměru vznikl dnem doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012, č. j. KR-2674/2012, o propuštění, tedy dne 4. 7. 2012. Žalovaný tak stanovil datum vzniku jeho nároku na přiznání jednorázového odškodnění, a tím i analogicky datum nároku na výplatu tohoto odškodnění na účet žalobce, byť zákon o služebním poměru v případě jednorázového odškodnění nestanovuje, kdy má být tento nárok vyplacen. To však lze podle žalobce analogicky dovodit např. z § 167 odst. 1 zákona o služebním poměru, z § 175 odst. 5 téhož zákona, nebo z § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z odkazovaných ustanovení zákona o služebním poměru a správního řádu tak dle žalobce bylo možno dovodit, že měl žalovaný rozhodnout o vyplacení jednorázového odškodnění na jeho účet do 30 dnů od data 4. 7. 2012.
3. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdil, že sice stanovil částku odškodnění pro rok 2012 ve výši 283 008 Kč, avšak pro výplatu jednorázového odškodnění není v zákoně o služebním poměru žádná lhůta stanovena, jednalo se o absurdní stav, neboť žalovaný rozhodl o výši přiznaného jednorázového odškodnění, ale mohl by ho vyplatit např. až za 10 let, a to bez jakékoliv sankce či navýšení. Žalovaný měl dle žalobce v případě, že zastává takový výklad zákona, stanovit výši jednorázového odškodnění podle doby vydání napadeného rozhodnutí – tj. částkou valorizovanou k roku 2022 ve výši 470 041 Kč, jelikož v roce 2012 žalobci předmětné odškodnění vyplaceno nebylo.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalobce dále poukázal na argumentaci žalovaného uvedenou na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí stran toho, že pro jednorázové odškodnění není splatnost zákonem o služebním poměru nijak stanovena. Zde také žalovaný popřel metodickou pomoc Ministerstva vnitra, dle které by měl žalobci přiznat zákonný úrok ve smyslu závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016-22. Žalovaný pak měl opomenout též fakt, že mu žalobce sdělil, že bude ve věci vymáhat i zákonný úrok z prodlení již v žalobě ze dne 8. 2. 2019. Žalobce také dne 6. 4. 2022 zaslal náměstkovi policejního prezidenta pro ekonomiku žádost o vydání rozhodnutí (tj. ochrana proti nečinnosti), přičemž v této žádosti uvedl v souladu s nadepsanou žalobou, že žádá mj. o rozhodnutí o přiznání zákonného úroku z prodlení z nevyplacené částky jednorázového odškodnění.
5. Žalobce dále zrekapituloval, že se z vyjádření ekonomického odboru Ministerstva vnitra ze dne 12. 5. 2022 k jednorázovému odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru podává, že nárok na jednorázové odškodnění žalobce vznikl ke dni skončení jeho služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, tedy k datu 4. 7. 2012, kdy bylo rozhodnutí o skončení služebního poměru žalobci doručeno. Ode dne 4. 7. 2012 se tak žalovaný dle žalobce dostal do prodlení s vydáním rozhodnutí a následně s úhradou nevyplacené dlužné částky z titulu nároku na jednorázové odškodnění na účet žalobce. Žalobce poté dne 20. 5. 2022 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém mj. žádal o přiznání zákonného úroku z prodlení z částky 283 008 Kč od data 6. 7. 2012 do dne úhrady na jeho účet. K tomu žalobce též poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 102/2014-39, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/2017. Žalobce poté zrekapituloval obsah e-mailu ze dne 27. 5. 2022 a vyjádření zaslané správnímu orgánu I. stupně dne 6. 6. 2022, přičemž konstatoval, že mu žalovaný následně dne 17. 10. 2022 zaslal na účet toliko částku 283 008 Kč. Žalovaný tak dle žalobce v rámci napadeného rozhodnutí vytvořil neopodstatněný právní názor, který způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce zmínil i fakt, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně uplatnil *in eventum* námitku promlčení, kterou odůvodnil tak, že v každém případě žalobce požádal o úroky z prodlení poprvé až podáním ze dne 20. 4. 2022, ačkoliv řízení bylo na základě jeho žádosti zahájeno už dnem 7. 3. 2013. Žalovaný tedy na jedné straně tvrdil, že se nemohl dostat do prodlení s úhradou jednorázového odškodnění, jelikož zákon o služebním poměru nestanoví termín výplaty pro přiznání jednorázového odškodnění, avšak na druhé straně uvedl, že správní orgán I. stupně se eventuálně dovolal promlčení. Zároveň žalobce popsal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval uplatněním § 206 odst. 2 zákona o služebním poměru, přičemž uzavřel, že žalobce měl a mohl úroky z prodlení uplatnit kdykoliv během řízení o žádosti ze dne 7. 3. 2013 o vydání rozhodnutí o přiznání jednorázového odškodnění. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí odůvodňuje názor stran promlčení nároku na zákonný úrok z prodlení vlastním posouzením subjektivní promlčecí lhůty v analogii s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17. K tomu žalobce doplnil, že až prvostupňovým rozhodnutím a následně napadeným rozhodnutím bylo ve věci stanoveno datum vzniku nároku na jednorázové odškodnění, tedy den 4. 7. 2012 a dlužná částka 283 008 Kč (tj. částka jednorázového odškodnění valorizována pro rok 2012), jakož i splatnost dlužné částky do 30 dnů ode dne 4. 7. 2012 – vše rozhodnuto žalovaným *ex tunc*. Žalobce v tomto ohledu také poukázal na závěry vyslovené k otázce počátku subjektivní promlčecí doby v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2039/2016, na § 106 odst. 1 a § 107 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý občanský zákoník“), a na § 619 až § 621 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“). Žalobce se tak dle jeho názoru až namítanými rozhodnutími ve věci dozvěděl, jaká výše škody mu vznikla a kdo je za ni odpovědný, jelikož všechna dřívější rozhodnutí žalovaného, která byla postupně zrušena rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem, uváděla, že žalovaný není za škodu vzniklou žalobci odpovědný. Žalovaný tedy nově rozhodl o datu vzniku nároku žalobce na jednorázové odškodnění, a to dne 4. 7. 2012, přičemž uznal dluh ve výši 283 008 Kč, kdy tak poprvé učinil správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 7. 6. 2022. Žalovaný tudíž dle žalobce v rámci postupu ve věci překročil meze správního uvážení.

7. Žalobce poté znovu poukázal na již shora uvedenou judikaturu, přičemž doplnil, že žalovaný na jednu stranu v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016-22, posunul své rozhodnutí *ex tunc* do roku 2012, avšak na druhou stranu jej považoval za nepřiléhavý v části týkající se (ne)priznání zákonného úroku z prodlení, což žalobce hodnotil jako rozporné a nelogické.
8. Žalovaný tak svojí nečinností a nezákonnými rozhodnutími ve věci dle názoru žalobce sám způsobil, že se dostal do prodlení s vydáním rozhodnutí o jednorázovém odškodnění a následnou úhradou tohoto odškodnění, v důsledku čehož vznikl žalobci i nárok na zákonný úrok z prodlení. I v tomto ohledu měl tedy žalobce tvrzení žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí za nelogická. K tomu žalobce uvedl, že žalovaný zapříčinil průtahy v řízení v délce cca 10 let, avšak následně namítl promlčení nároku na zákonný úrok z prodlení. Žalobce si je přitom vědom toho, že promlčení je oprávněn ve smyslu § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru uplatnit bezpečnostní sbor. V řešeném případě však danou námitku promlčení uplatnil správní orgán I. stupně, který byl zároveň subjektem vedoucím předmětné řízení a vydávajícím rozhodnutí ve věci. Bylo pak možno jen stěží očekávat vydání nestranného rozhodnutí, jelikož správní orgán I. stupně měl zájem na výsledku řízení, resp. nebyl nepodjatým správním orgánem.
9. Pokud se dále jedná o samotnou námitku promlčení, pak tato byla dle žalobce za vyvstálé situace uplatněna v rozporu s dobrými mravy (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04, ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 76/17, a ze dne 1. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3358/20). Žalobce totiž podal žádost o jednorázové odškodnění již dne 7. 3. 2013 a předpokládal, že o jeho žádosti bude rozhodnuto bez zbytečného odkladu a v souladu se zákonem. Za takového stavu by žalobce nebyl nucen požadovat jakékoliv úroky z prodlení. Žalobce též připomněl, že šlo v řešeném případě o náhradu újmy za úraz, který utrpěl v rámci služebního poměru, a který ho tedy z další služby diskvalifikoval.
10. Závěrem žalobce uvedl, že zásah do jeho subjektivních práv v této věci trvá již ode dne 5. 7. 2012. Dle žalobce by tak měl soud v případě jeho úspěchu aktuálně určit v jaké výši mu má být žalovaným přiznáno jednorázové odškodnění, od jakého data náleží žalobci zákonný úrok z prodlení, a do jakého data od vydání nového rozhodnutí žalovaného má tento uhradit na účet žalobce jednotlivé částky příslušenství (tj. i zákonného úroku z prodlení), aby žalovaný nadále nemohl zneužívat svého postavení a krátit práva žalobce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh projednávaného případu. Následně uvedl, že k datu nároku žalobce na jednorázové odškodnění pouze aproboval závazný právní názor plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 1. 2022, č. j. 15 Ad 4/2019-106. Dále žalovaný zmínil, že v napadeném rozhodnutí pouze navázal na to, co už Krajský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Ústí nad Labem uvedl k podstatě počátku sporu mezi žalobcem a žalovaným na str. 9 rozsudku ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 109/2013-59.

12. Podle žalovaného se pak den vzniku nároku na jednorázové odškodnění rozhodně nerovná dni nároku na výplatu jednorázového odškodnění. Odkaz žalobce na § 167 odst. 1 a § 175 odst. 5 zákona o služebním poměru, či na § 71 odst. 3 správního řádu, přitom dle žalovaného nemůže nahradit to, že se vzhledem k absenci splatnosti nároku na jednorázové odškodné v zákoně o služebním poměru váže termín výplaty jednorázového odškodnění až k právní moci rozhodnutí o přiznání nároku v konkrétní částce, resp. k jeho vykonatelnosti, které je tedy exekučním titulem.
13. Požadavkem žalobce na přiznání zákonného úroku z prodlení se poté žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval na straně 7 až 10. Zmínil také, že Nejvyšší správní soud poprvé judikoval nepravou mezeru v zákoně v případě úroku z prodlení ve věci služebního příjmu, kde je však v zákoně o služebním poměru splatnost uvedena (viz rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17). Tuto nevědomou mezeru v zákoně přitom bylo dle Nejvyššího správního soudu třeba zaplnit za pomoci analogické aplikace § 1968 a § 1970 nového občanského zákoníku. V napadeném rozhodnutí se dále žalovaný vypořádal s možností splatnosti dle nového občanského zákoníku a uzavřel, že určení splatnosti dle nového občanského zákoníku v řízení dle zákona o služebním poměru nebylo možné, a to pro rozpor s právními principy – jistoty a legitimního očekávání.
14. Žalovaný též zmínil, že uplatnil námitku promlčení nároku na úrok z prodlení *in eventum*, což odůvodnil na str. 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný rozhodně neuznal dluh ve výši 283 008 Kč ve smyslu § 2053 a násl. nového občanského zákoníku, když pouze respektoval závazný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem. Žalovanému přitom není jasné, jak svým postupem a následným rozhodnutím překročil meze správního uvážení.
15. Následně žalovaný doplnil, že prodlení s vydáním rozhodnutí o přiznání nároku na jednorázové odškodnění a odškodnění tohoto prodlení je věcí zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). K prodlení s úhradou jednorázového odškodnění dle žalovaného ve věci nedošlo, přičemž nárok na zákonný úrok z prodlení rozhodně není důsledkem délky řízení o vydání rozhodnutí o jednorázovém odškodnění.
16. Dle žalovaného správní orgán I. stupně nenamítl promlčení samotného nároku na jednorázové odškodnění, ale pouze příslušenství – nároku na zákonný úrok z prodlení. Žalovaný pak uvedl, že ve věci nebylo možno vybírat, co ze soukromého práva je pro služební poměr žalobce výhodné ve smyslu, že nárok na úroky z prodlení ano, institut promlčení ne. Ostatně institut promlčení upravuje zákon o služebním poměru oboustranně (§ 206 odst. 1 zákona o služebním poměru). K tomu žalovaný poukázal také fakt, že žalobce byl při podání dotčené žádosti právně zastoupen advokátem. Konstatoval také, že služební funkcionář coby správní orgán není nestranný, neboť hájí zájmy veřejné správy, a proto je jeho rozhodnutí předmětem přezkumu nezávislého soudu po podání žaloby podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
17. Závěrem žalovaný uvedl, že rozhodně nezneužil svého postavení, aby cíleně žalobce krátil v jeho nárocích. Zmínil též, že chápe snahu žalobce o určitou kompenzaci délky řízení a přiznání nároků ze služebního úrazu v příčinné souvislosti s následným propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v podobě žádosti o zákonné úroky z Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prodlení, nicméně žalovaný se domnívá, že to zákon o služebním poměru neumožňuje, přičemž k takové kompenzaci slouží instituty plynoucí ze zákona č. 82/1998 Sb., jichž ostatně žalobce dle informací žalovaného také využil. Ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu, o které žalobce opřel názor o nepromlčitelnosti jeho nároku na úroky z prodlení, je pak dle žalovaného ustanovením o základním procesním právu účastníka řízení, jehož funkci plní § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobcem vznesený nárok na úroky z prodlení je nicméně svou povahou žádostí hmotněprávní, o které nebylo řízení vedeno. V podstatě se tedy jednalo o novou žádost žalobce, o níž bylo rozhodnuto v rámci řízení o žádosti žalobce z roku 2013 samostatným výrokem III. prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobce tvrdil, že úroky uplatnil již v žalobě ze dne 8. 2. 2019, tak to bylo učiněno v řízení před jiným státním orgánem (soudem).

18. K části žalobního petitu pak žalovaný konstatoval, že jsou určité návrhy žalobce zcela mimo rozhodovací pravomoc správního soudu dle § 78 s. ř. s.

Replika žalobce

19. Žalobce v podané replice předně uvedl, že pro žalovaného zjevně neplatí zásady správního práva a zákonná ustanovení, neboť ten toliko hájí zájmy veřejné správy, jak plyne z 10 let trvajícího řízení ve věci, které poškozuje práva žalobce. Následně zopakoval již v žalobě uplatněnou argumentaci s tím, že žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil rozporným a nesprávným způsobem, a to s odkazem na nedokonalost zákona o služebním poměru. Žalobce také připomněl, že již v průběhu vedeného řízení dne 20. 4. 2022 v souladu s § 206 odst. 2 zákona o služebním poměru dané právo uplatnil, přičemž žalovaný opomenul § 36 odst. 1 správního řádu. Účinky námítky promlčení tedy nemohly ve věci nastat. Žalobce tak v úplnosti setrval na podané žalobě.
20. Poté vyslovil, že žalovaný napadeným rozhodnutím uznal dluh co do výše i času plnění, a proto nemohl být promlčen ani zákonný úrok z prodlení, který žalobce uplatnil v probíhajícím řízení. Nejednalo-li by se přitom o uznání dluhu jako takového, tak by se dle žalobce jednalo o uznání nároku ve smyslu § 153a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Úhradou provedenou na účet žalobce dne 17. 10. 2022 v částce 283 008 Kč pak žalovaný dle názoru žalobce zaplatil toliko část plnění pohledávky, přičemž se pořadí plnění dlužníka započte nejprve na náklady spojené s uplatněním pohledávky, dále na úroky z prodlení, poté na úroky smluvní, a nakonec na jistinu dluhu dle § 1932 nového občanského zákoníku. Z toho je dle žalobce zřejmé, že je žalovaný neustále v prodlení s výplatou dluhu ve výši 283 008 Kč, neboť úhradou nadepsané částky splatil pouze část zákonného úroku z prodlení z nevyplacené jistiny od data 5. 7. 2012. Zákonný úrok z prodlení tak dle žalobce neustále narůstá. Závěrem žalobce rozvinul část žalobního petitu, a to zejména o uvedení nařízení vlády stran stanovení výše úroku z prodlení, přičemž také specifikoval konkrétní data, za která má být žalovaný povinen žalobci zaplatit úrok z prodlení ze specifikovaných částek.

Další vyjádření žalobce

21. V dalším vyjádření ze dne 31. 7. 2024 žalobce zopakoval, že byť žalovaný tvrdí, že v zákoně o služebním poměru není stanovena lhůta pro vyplacení nároku na jednorázové odškodnění, tak v dalších ustanoveních téhož zákona je stanovena 30 denní lhůta pro úhradu – např. § 167 odst. 1 zákona o služebním poměru, z čehož je možno dle žalobce analogicky dovodit, že k vyplacení nároků dle daného zákona by mělo dojít do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o nároku, přičemž v případě žalobce nabylo právní moci rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

propuštění ze služebního poměru dne 4. 7. 2012. Podle žalobce je poté žalovaný v prodlení s výplatou jistiny dluhu ve výši 283 008 Kč, jelikož úhradou částky 283 008 Kč na jeho účet dne 17. 10. 2022 žalovaný splatil pouze část zákonného úroku z prodlení, který z nevyplacené jistiny ve výši 283 008 Kč ode dne 5. 7. 2012 do dne 21. 8. 2024, bude dle žalobcem předloženého znaleckého posudku č. 19/2024 ze dne 31. 7. 2024 (zpracovaného znalcem pro základní obor ekonomika, odvětví účetní evidence, mzdy a daně Ing. Lubošem Černým), k výpočtu výše zákonného úroku z prodlení v předmětné věci (dále jen „znalecký posudek č. 19/2024“), činit částku 255 870,25 Kč.

22. K tomu soud dodává, že žalobce soudu dne 13. 8. 2024 předložil znalecký posudek č. 19/2024 v opravené verzi z téhož dne (tj. včetně znalcem konstatovaných oprav chyb v psaní).

Replika žalovaného k dalšímu vyjádření žalobce

23. Žalovaný v podání ze dne 9. 8. 2024 zrekapituloval, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 10. 2022, přičemž byla žalobci již dne 14. 10. 2022 zaslána na účet částka 283 008 Kč. Dále žalovaný uvedl, že v žalobcem předloženém znaleckém posudku č. 19/2024 (ve verzi ze dne 31. 7. 2024 a ze dne 1. 8. 2024 s „opravou chyby v psaní“) shledal několik formálních nedostatků, které dle jeho názoru nelze považovat za pouhé chyby v psaní. Tyto nedostatky následně žalovaný popsal s tím, že je daný znalecký posudek nepřesvědčivý, a nadto i v projednávané věci nadbytečný.

Ústní jednání soudu

24. Při jednání soudu žalobce setrval na podané žalobě, přičemž v podrobnostech odkázal na jím uplatněnou žalobní argumentaci. Dále uvedl, že mu byla žalovaným přiznána částka jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru ve výši pro rok 2012, avšak bylo současně odmítnuto doplacení úroku z prodlení z této částky až do zaplacení. Dle názoru žalobce tak dluh žalovaného vůči jeho osobě i nadále trvá.
25. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby. Zdůraznila přitom dosavadní průběh projednávaného případu, který byl již opakovaně řešen i zdejším soudem. Následně uvedla, že žalovaný žalobce na právech úmyslně nekrátil, přičemž upozornila na fakt, že splatnost jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru není tímto zákonem stanovena.

Posouzení věci soudem

26. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí podle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Úvodem zdejší soud ve světle specifických okolností daného případu uvádí, že při vlastním posouzení důvodnosti obsahově rozsáhlé a značně popisné žaloby zvolil přístup vycházející z judikatury Ústavního soudu, podle níž *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Absence detailní odpovědi na každé jednotlivé tvrzení přitom není dle Ústavního soudu porušením povinnosti řádně zdůvodnit rozhodnutí, neboť tento závazek *„nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“* (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, nebo ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04). Podrobná odpověď na každé jednotlivé tvrzení žalobce by totiž v řešené věci byla na újmu srozumitelnosti a přehlednosti rozsudku, aniž by současně mohla být přínosem jeho přesvědčivosti či přezkoumatelnosti.
28. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Nejprve se však soud zabýval částí žalobního návrhu, ve které se žalobce domáhal toho, aby soud výrokem rozsudku stanovil, že je žalovaný povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení z náhrady jednorázového odškodnění v částce 283 008 Kč od data 5. 7. 2012, nebo od data, o kterém rozhodne soud v tomto řízení, až do výplaty jednorázového odškodnění ve výši 283 008 Kč (vyplaceno na účet žalobce dne 17. 10. 2022), resp. do zaplacení; že je žalovaný povinen uhradit žalobci částku za jednorázové odškodnění odpovídající roku 2022 ve výši 470 041 Kč a zákonný úrok z prodlení do doby úhrady na účet žalobce, resp. ode dne 30. 6. 2022 do zaplacení; a že je žalovaný povinen uhradit žalobci částku za jednorázové odškodnění ve výši odpovídající valorizované částce roku vydání nového rozhodnutí a zákonný úrok do doby úhrady na účet žalobce po zrušení napadeného rozhodnutí soudem.
30. K tomu soud uvádí, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. V této souvislosti je tak třeba konstatovat, že v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. lze v rámci soudního přezkumu požadovat pouze zrušení napadeného

rozhodnutí (resp. i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, popř. vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí – viz § 78 odst. 1 a 3 a § 76 odst. 2 s. ř. s. (srov. též Kühn, Z., Kocourek, T. aj.: *Soudní řád správní. Komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2019, k § 65). Soud pak v návaznosti na nadepsanou relevantní právní úpravu v dané části shledal, že k vydání takového rozhodnutí ve věci – tj. ve smyslu poukazovaných pasáží žalobního návrhu – nemá pravomoc. Není-li tedy pravomoc soudu k vydání určitého rozhodnutí dle výslovného návrhu žalobce dána, žaloba musela být v této konkrétní části výrokem I. rozsudku odmítnuta postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

31. Následně se soud zabýval samotným meritem projednávané věci, tedy již shora rekapitulovanou žalobní argumentací týkající se vzniku nároku žalobce na jednorázové odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru, a zejména pak jeho splatností, jakož i argumentací žalobce stran přiznání zákonného úroku z prodlení z částky jednorázového odškodnění.
32. Z obsahu správního spisu vedeného v nyní posuzované věci přitom mj. vyplynulo, že služební poměr žalobce skončil dne 4. 7. 2012, a to doručením rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 22. 6. 2012, č. j. KR-2674/2012. Žalobce se poté podáním ze dne 7. 3. 2013 domáhal náhrady škody z titulu odškodnění služebního úrazu, který utrpěl dne 23. 12. 2010, v době kolem 18:30 hod., v areálu Školního policejního střediska v Teplicích, konkrétně o poskytnutí jednorázového odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru. O této žádosti bylo nejprve rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím ze dne 10. 5. 2013, č. j. KRPU-192539-15/ČJ-2012-0400VO, tak, že žalobci nebylo poskytnuto jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť jeho služební poměr neskončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona v důsledku služebního úrazu či nemoci z povolání. Nadepsané prvostupňové rozhodnutí pak bylo společně s potvrzujícím odvolacím rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2013, č. j. KRPU-133184-5/ČJ-2013-0400KR-PK, zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 109/2013-59, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně proti poukazovanému rozsudku zdejšího soudu podal kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavým rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26. V návaznosti na zrušující rozsudek zdejšího soudu tak bylo ve věci vydáno dne 26. 6. 2018 (nové) prvostupňové rozhodnutí č. j. KRPU-26995-29/ČJ-2017-0400KR-AP, jímž bylo znovu rozhodnuto tak, že se dle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobci jednorázové odškodnění neposkytne. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o kterém bylo rozhodnuto odvolacím rozhodnutím ze dne 6. 12. 2018, č. j. PPR-22967-10/ČJ-2018-990131, tak, že se odvolání žalobce zamítá a prvostupňové rozhodnutí potvrzuje. I toto rozhodnutí o odvolání žalobce napadl správní žalobou, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2022, č. j. 15 Ad 4/2019-106, tak, že předmětné odvolací rozhodnutí pro vadu řízení zrušil a věc vrátil odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Odvolací orgán poté rozhodnutím ze dne 6. 4. 2022, č. j. PPR-22967-29/ČJ-2018-990131, zrušil prvostupňové rozhodnutí ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPU-26995-29/ČJ-2017-0400KR-AP, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Následně bylo v řešeném případě rozhodnuto již dříve rekapitulovanými – aktuálně namítanými – rozhodnutími.
33. Dle § 101 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, má nárok na jednorázové odškodnění.
34. Podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že se jednorázové odškodnění ve výši 230 000 Kč poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Dle odst. 2 téhož ustanovení se jednorázové odškodnění každoročně zvyšuje poměrně k navýšení průměrné nominální měsíční mzdy fyzických osob v nepodnikatelské sféře dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok.

35. Z výše citovaného ustanovení tak jasně plyne, že skončí-li služební poměr z důvodu, že příslušník pozbyl podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby [§ 42 odst. 1 písm. h)], náleží mu jednorázové odškodnění, pokud je propuštění v příčinné souvislosti se služebním úrazem nebo nemocí z povolání (srov. Tomek P.: *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem*, ANAG: 2007, k § 105, nebo Chrobák, J., Blahut, A., Kulháněk, J., Vodička, S.: *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 105). Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 6. 2022, č. j. 1 As 84/2021-57: „Pro poskytnutí jednorázového odškodnění ve smyslu § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být současně (kumulativně) splněny dvě podmínky: 1. služební poměr musí skončit podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, tedy musí dojít k propuštění příslušníka bezpečnostního sboru, který podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, a 2. služební poměr musí skončit v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.“
36. V tomto ohledu je dále nutno konstatovat, že řízení o žádosti příslušníka bezpečnostního sboru o přiznání nároku na odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru je zvláštním druhem správního řízení, které je upraveno právě zákonem o služebním poměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33, nebo Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2024, č. j. 59 Ad 2/2022-73). S odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26, je současně třeba upozornit na skutečnost, že „[v]ýrok rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru obsahuje pouze to, že žalobce se propouští ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby. Důvody pozbytí zdravotní způsobilosti a skutečnost, jestli jsou tyto důvody v souvislosti s výkonem služby, nejsou při rozhodování o propuštění příslušníka podle uvedeného ustanovení rozhodující. Pouze v rozsahu výroku rozhodnutí, tedy skutečnosti, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti, jsou správní orgány (včetně žalovaného) tímto rozhodnutím vázány. (...) Otázku důvodu ztráty zdravotní způsobilosti tedy s ohledem na vše výše uvedené musí žalovaný v souzené věci věcně zkoumat v řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru.“ Z citovaného tak vyplývá, že relevantnost rozlišení zdravotních příčin nastává až při posuzování nároků příslušníka na náhradu vzniklé újmy – v daném případě nároku na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť na ten má příslušník nárok toliko tehdy, pokud jeho zdravotní nezpůsobilost souvisela se služebním úrazem či nemocí z povolání (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 109/2013-59).
37. Vycházejí z výše popsaného se tak zdejší soud ztotožnil s hodnocením žalovaného, že pokud služební poměr žalobce v daném případě skončil dne 4. 7. 2012 jeho propuštěním dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, a to v důsledku služebního úrazu, pak nárok žalobce na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru vznikl ze zákona ke dni propuštění žalobce ze služebního poměru. Rozhodným pro stanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samotné výše jednorázového odškodnění dle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru tak byl rok 2012, přičemž podle odst. 2 téhož ustanovení byla částka jednorázového odškodnění pro dotčený rok stanovena na 283 008 Kč.

38. K další části žalobní argumentace poté soud uvádí, že zákonný úrok z prodlení byl judikaturou Nejvyššího správního soudu připuštěn i v případech majících svůj základ právě ve služebním poměru, a to za užití *analogie iuris* ve vztahu k základním principům soukromoprávního institutu úroků z prodlení. Například v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17, Nejvyšší správní soud formou právní věty vyslovil, že „[p]okud zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neupravuje institut prodlení a úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu, jedná se o nevědomou mezeru v zákoně, již je potřeba zaplnit za pomoci analogické aplikace § 1968 a § 1970 občanského zákoníku z roku 2012. Pokud tedy bezpečnostní sbor nevyplatí služební příjem včas, ocitá se v prodlení. Příslušník bezpečnostního sboru má nárok na úroky z takového prodlení.“ K tomu soud pouze doplňuje, že výše odkazovaným ustanovením nového občanského zákoníku v zásadě odpovídal § 517 starého občanského zákoníku. Zmínit je možno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 102/2014-39, v němž bylo uvedeno, že „[z]ákon o služebním poměru zakotvuje celou řadu peněžitých plnění, na které vzniká nárok v souvislosti s výkonem služby. Jak je již zmíněno výše, důvodem je snaha o komplexní úpravu služebních vztahů. Taková úprava ovšem nevylučuje, aby jednotlivá plnění podléhala různému právnímu režimu, například v oblasti úroků z prodlení.“
39. Ze shora poukazovaných ustanovení starého i nového občanského zákoníku je přitom zřejmé, že dlužník je v prodlení, nesplní-li svůj dluh řádně a včas. Následkem prodlení dlužníka s plněním peněžitého dluhu je pak vznik oprávnění věřitele požadovat úroky z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný (srov. též Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol.: *Občanský zákoník: Komentář, Svazek V*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 1968). Toto právo vzniká přímo ze zákona; věřitel proto nemusí činit žádná další právní jednání. Aby bylo možno požadovat po dlužníkovi úroky z prodlení, musí být kumulativně splněno několik předpokladů, a to 1. musí jít o peněžitý dluh, 2. dlužník je ve stavu prodlení, 3. dlužník je za prodlení odpovědný, 4. věřitel řádně splnil své povinnosti [srov. Hulmák, M. a kol.: *Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání*, Praha: 2014, C. H. Beck, k § 1970]. Dále lze poukázat také na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/17, ze kterého plyne, že „[d]ostane-li se povinný s plněním dluhu do prodlení, vzniká poškozenému též nárok na úroky z prodlení. Tento nárok přitom podle § 1970 NOZ vzniká u všech peněžitých dluhů, a to bez ohledu na právní důvod, z něhož vzešly.“
40. V této souvislosti je tedy možno souhlasit s tvrzením žalovaného plynoucím z napadeného rozhodnutí, že neuhradil-li by bezpečnostní sbor žalobci jednorázové odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru (tj. náhradu škody) včas – v den, kdy nastala jeho splatnost, ocitl by se v prodlení, přičemž by tak žalobci vznikl i nárok na úroky z takového prodlení. Stěžejní otázkou ve věci tudíž v kontextu dříve popsanych relevantní okolností bylo to, od jakého okamžiku vzniká úrok z prodlení z částky jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru.
41. Soud v tomto ohledu předně zdůrazňuje fakt, že samotné prodlení počíná marným uplynutím okamžiku splatnosti [srov. Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol.: *Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání (2. aktualizace)*, Praha: 2023, C. H. Beck, k § 1970, či Hulmák, M. a kol.: *Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání*, Praha: 2014, C. H. Beck, k § 1970]. Okamžik splatnosti tak musí být v každém případě určen jasným (jednoznačným) způsobem. Zákon o služebním poměru nicméně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

splatnost, popř. výplatu, jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru nijak nestanovuje, a to naproti právní úpravě jiných institutů jako jsou služební příjem (§ 128) a výsluhové nároky – odchodné či úmrtné (§ 167), u nichž tak zákonodárcem učiněno bylo. Nutno pak připomenout, že zákon o služebním poměru představuje kogentní právní předpis, přičemž v § 98 a násl. obsahuje komplexní úpravu náhrady škody způsobené bezpečnostním sborem jeho příslušníku, tj. též při rozhodování v řízení o služebním poměru, jak vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16. Pokud tedy zákon o služebním poměru u jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru jeho splatnost samostatně neřeší, nejedná se dle soudu o „mezeru v zákoně“, ale o úmysl zákonodávce. Ve věci tak bylo třeba zohlednit specifika zákona o služebním poměru, který jednak povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru vyvažuje některými výhodami, a jednak upravuje také vlastní pravidla odškodňovacího procesu. Možno doplnit i to, že služební poměr je obecně charakterizován jako institut veřejného práva, nikoliv práva soukromého (srov. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003-97).

42. Dle názoru soudu tak za absence úpravy splatnosti, popř. výplaty, jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru, není možno tento stav nahrazovat analogickou aplikací § 167 odst. 1, § 175 odst. 5 téhož zákona, nebo § 71 odst. 3 správního řádu, jak se jí značně obecným způsobem žalobce dovolával v žalobní argumentaci. Ustanovení § 167 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterého se odchodné a úmrtné vyplácí jednorázově do 30 dnů ode dne skončení služebního poměru (tj. úmrtím či odchodem příslušníka ze služby), se totiž týká plnění zásadně jiné povahy, než je jednorázové odškodnění, a tudíž i se zcela svébytnou zákonnou úpravou. Nadto je třeba znovu připomenout, že otázku důvodu ztráty zdravotní způsobilosti příslušníka správní orgány věcně zkoumají až v řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru, kterému rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru – tj. skončení služebního poměru – vždy předchází (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26). Z toho je pak zřejmé, že splatnost jednorázového odškodnění nelze na základě dikce § 167 odst. 1 zákona o služebním poměru (analogicky) konstruovat, neboť by to vedlo k situaci, že by se bezpečnostní sbor v řízení o jednorázovém odškodnění v zásadě automaticky dostal do prodlení s vyplacením poskytnutého jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru. Soud proto nemohl tvrzení žalobce přisvědčit.
43. Stejně tak soud nemohl souhlasit ani s žalobcem navrhovaným dovozením splatnosti předmětného jednorázového odškodnění z § 175 odst. 5 zákona o služebním poměru, dle kterého je služební funkcionář povinen rozhodnout o podání do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od jeho doručení, popř. z § 71 odst. 3 správního řádu, podle něhož pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Citovaná ustanovení se totiž zjevně týkají „toliko“ pořádkových lhůt, ve kterých jsou správní orgány povinny ve věci rozhodnout nebo učinit jiný úkon, a to ve smyslu stanovení základního prostředku ochrany před nezákonnou nečinností správních orgánů – tj. s cílem dodržet řádný výkon státní správy. Ani z této právní úpravy tedy nelze jakkoliv dovozovat okamžik Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

splatnosti jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru, neboť směřuje k naprosto odlišným právním institutům.

44. Jestliže tedy není splatnost jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru samostatně stanovena, přičemž ji nelze z povahy věci určit ani dohodou stran, jakož ani jednostranným úkonem věřitele (tj. prostřednictvím požadavku věřitele na okamžité plnění), neboť se jedná o postupy neslučitelné se zákonným rámcem správního řízení ve věci služebního poměru, je nutno v řešeném případě okamžik splatnosti částky předmětného jednorázového odškodnění vztahovat k okamžiku nabytí právní moci, resp. vykonatelnosti, napadeného rozhodnutí (§ 182 zákona o služebním poměru), kterým bylo dané jednorázové odškodnění žalobci stanoveno. Byť tedy nárok žalobce na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru v projednávaném případě vznikl ze zákona ke dni propuštění žalobce ze služebního poměru, samotná splatnost poskytnuté částky jednorázového odškodnění byla založena až okamžikem nabytí právní moci, resp. vykonatelnosti, napadeného rozhodnutí – tedy až tímto momentem vzniklo žalobci právo na její vyplacení. Pokud je totiž až v řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru žalovaným posuzována otázka důvodu ztráty zdravotní způsobilosti příslušníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26), pak její úplné zodpovězení přináší až napadené rozhodnutí o poskytnutí tohoto odškodnění. Jinak řečeno, první termín výplaty předmětného jednorázového odškodnění se ve věci odvíjel až od právní moci, resp. vykonatelnosti, napadeného rozhodnutí, kterým bylo shledáno naplnění zákonných podmínek pro jeho poskytnutí a současně bylo toto odškodnění stanoveno i v konkrétní částce.
45. Vzhledem k uvedenému má proto zdejší soud za nepřipadné (hypotetické) tvrzení žalobce o tom, že žalovaný sice rozhodl o výši poskytnutého jednorázového odškodnění, avšak dané odškodnění by mohl žalobci vyplatit např. až za 10 let, neboť pro jeho výplatu není v zákoně o služebním poměru stanovena žádná lhůta. Jak však soud vyložil už shora, okamžik splatnosti částky předmětného jednorázového odškodnění v řešené věci nastal dnem nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Bezpečnostní sbor tak byl povinen po dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalobci zaplatit poskytnutou částku jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru. Nebyla-li by poté tato povinnost bezpečnostním sborem řádně a včas splněna, nastalo by již dříve popsané prodlení, které počíná marným uplynutím okamžiku splatnosti, a to mj. s následky v podobě vzniku nároku na úrok z prodlení. Úrok z prodlení by tedy v takovém případě žalobci náležel ode dne následujícího po dni splatnosti až do dne zaplacení plnění. Na základě konstatovaných rozhodných okolností věci je však dle soudu v daném ohledu nutno uzavřít, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, bezpečnostní sbor v prodlení s platbou jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru nebyl, neboť do tohoto momentu nedošlo k marnému uplynutí okamžiku jeho splatnosti.
46. Soud tak v kontextu už dříve popsanych závěrů nepřisvědčil ani názoru žalobce, že se žalovaný dostal s úhradou částky jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním příjmu do prodlení již ode dne 4. 7. 2012, kdy mu skončil služební poměr. Takový výklad by totiž vedl k tomu, že by prodlení bezpečnostního sboru ve věci úhrady předmětného jednorázového odškodnění nastalo vždy, neboť rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v každém případě předchází řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26). Z nadepsaného výkladu je současně zřejmé i to, že okamžik splatnosti jednorázového

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odškodnění nelze spojovat ani s vlastním podáním žádosti žalobce o poskytnutí tohoto odškodnění, jelikož až v řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru je posuzována otázka důvodu ztráty zdravotní způsobilosti příslušníka. Nadto institut požadavku věřitele na okamžité plnění, pokud by tak měla být vlastní žádost o poskytnutí jednorázového odškodnění vnímána, nelze v kontextu správního řízení o služebním poměru aplikovat, jak už bylo zmíněno dříve.

47. Nad rámec uvedeného pak soud k odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016-22, na který bylo v dané věci obecně poukázáno i v metodické pomoci ekonomického odboru Ministerstva vnitra, uvádí, že jeho závěry nejsou pro nyní posuzovaný případ příléhavé. V daném rozsudku bylo Nejvyšším správním soudem konkrétně vysloveno, že „[ú]činky rozhodnutí v přezkumném řízení, kterým se ruší rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku podle § 120 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jako nezákonné, nastávají *ex tunc* (§ 99 správního řádu), a proto náleží příslušníku bezpečnostního sboru za dobu, kdy mu byl zvláštní příplatek vyplácen v nižší než zákonné výši, úrok z prodlení.“ Již z citovaného je tedy seznatelný rozdíl mezi předmětem nyní řešené věci a případem posuzovaným v odkazovaném rozsudku, jak ostatně srozumitelně vyhodnotil už žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zejména je přitom třeba zmínit, že zvláštní příplatek představuje jednu ze složek služebního příjmu [§ 113 písm. d) zákona o služebním poměru], přičemž bylo soudem už shora vyloženo, že u služebního příjmu je splatnost stanovena přímo zákonem (§ 128 zákona o služebním poměru). Byly-li poté se zrušujícím rozhodnutím v odkazované věci spojeny účinky zrušení *ex tunc*, bylo třeba od jeho právní moci hledět na zrušená rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku jako by nebyla vydána, resp. jako by nevyvolávala žádné právní účinky. Právní mocí zrušujícího rozhodnutí tak byl obnoven stav před vydáním rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku. V důsledku toho se tedy v citované věci bezpečnostní sbor dostal do prodlení s úhradou nedoplatku, a to v každém jednotlivém měsíci, kdy byl příslušníku vyplácen zvláštní příplatek nižší, než na jaký měl právo. Odkazovaný rozsudek nicméně nijak neřešil pro nyní projednávaný případ zásadní otázku splatnosti jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru. Soud proto souhlasí s hodnocením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že by žalobcem poukazované závěry plynoucí z nadepsaného rozsudku mohly být případné, avšak pouze za situace, že by splatnost jednorázového odškodnění byla zákonem stanovena, jak tomu je právě u služebního příjmu. V posuzované věci by však k zesplatnění jednorázového odškodnění nedošlo ani v případě žalobcem nastíněné konstrukce obnovení právního stavu *ex tunc*, přičemž se tak tato argumentace dle soudu míjí s relevantními okolnostmi tohoto případu.
48. V návaznosti na vše výše popsané poté soud v kontextu tvrzení žalobce stran nepřiměřené délky daného správního řízení – přičemž chápe jisté rozhořčení žalobce a jeho snahu o finanční zadostiučinění – konstatuje, že pro řešení situace, ve které by v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem správních orgánů vznikla žalobci prokazatelná újma, a za splnění dalších zákonných podmínek, by bylo možné uvažovat o jiném titulu právní ochrany, a to postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti, dopadající i na soukromoprávní aspekt věci, který v rámci řešení veřejnoprávního nároku v odpovídajícím správním řízení zohlednit nelze.
49. Soud pak vzhledem ke skutečnosti, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bezpečnostní sbor v prodlení s platbou jednorázového odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebyl, uvádí, že je nadbytečným se jakkoliv zabývat žalobní argumentací, byť značně obsáhlou, týkající se části napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný *in eventum* dovolal promlčení dotčeného nároku na úroky z prodlení. Jinak řečeno, na základě dříve konstatovaných závěrů se otázka promlčení nároku na úroky z prodlení, a to v celém jejím komplexu, stala ve věci zcela bezpředmětnou.

50. K povšechnému tvrzení žalobce o tom, že měl správní orgán I. stupně zájem na výsledku řízení, resp. že správní orgány byly ve věci podjatými, soud v odpovídající rovině odůvodnění odkazuje na usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16, v němž bylo vysloveno, že „[z]vláštní senát rovněž nesdílí obavu navrhovatele ze systémové podjatosti a toho, že by se snad poškozeným příslušníkům ozbrojených sborů nedostalo odpovídající náhrady újmy jen proto, že by o náhradě v prvním stupni rozhodoval služební funkcionář. Zvláštní senát totiž neočekává, že by služební funkcionář a priori postupoval v rozporu se zájmy poškozeného, a i kdyby se tak snad ve výjimečných situacích stalo, bude jeho nesprávné rozhodnutí napraveno odvolacím správním orgánem a v konečné instanci správními soudy, které případná pochybení v rozhodování správních orgánů usměrní.“ V projednávaném případě přitom nebyla shledána žádná (konkrétní) okolnost, která by mohla mít vliv na rozhodování služebních funkcionářů ve smyslu jejich podjatosti, přičemž ani žalobce, vyjma odkazu na samotný služební vztah, žádnou takovou skutečnost netvrdil. Žalobce tedy nijak nedoložil, že by k jím pouze obecně uváděnému riziku jisté systémové podjatosti přistoupila nějaká další pro věc významná okolnost, která by svědčila o skutečné (systémové) podjatosti služebních funkcionářů rozhodujících v dané věci. Daný obecný poukaz žalobce týkající se systémové podjatosti rozhodujících služebních funkcionářů (resp. správních orgánů) tedy soud neshledal důvodným.
51. Závěrem soud uvádí, že v projednávaném případě dle § 52 odst. 1 s. ř. s. zamítl pro zjevnou nadbytečnost návrh žalobce na doplnění dokazování jím předloženým znaleckým posudkem č. 19/2024 včetně oprav ze dne 13. 8. 2024, k výpočtu výše zákonného úroku z prodlení v předmětné věci, a soudním spisem vedeným zdejším soudem pod sp. zn. 15 Ad 4/2019, neboť pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace vedená v předmětné věci. Možno zmínit i fakt, že součástí správního spisu je mj. i rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2022, č. j. 15 Ad 4/2019-106, který je nadto soudu znám z jeho vlastní úřední činnosti.
52. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tedy soud uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích výše rekapitulovaných žalobních tvrzení vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji ve zbylé části podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem II. rozsudku zamítl.
53. Současně soud výrokem III. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. srpna 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu